

ქართული გზები



საქართველოს
შენიშნული
კავშირის
გაზეთი
№4 (300)

15 აპრილი -
15 მაისი 2023

ფასი 150 ლარი

გაეროს
თემატიკა

ლადო ასათიანი - 105



არ ვიცი, ასე რამ შემაყვარა!

ყველა ხევსური და ყველა სვანი,
ქართველი ქალი თვალბმაცვალა,
ჩემი თბილისი და ფიროსმანი,
არ ვიცი, ასე რამ შემაყვარა!

მოკვდა თუ არა, ყველამ აცხონა,
ცოცხალი არვინ არ მიიკარა,
მე ფიროსმანის ქუჩაზე ვცხოვრობ
და ყოველ დილით ვხვდები ნიკალას.

ძილგატეხილი და არეული
ჭიქა არაყით გაიხსნის მადას,
მერე შეკრთება ვით მთვარეული
და ორთაჭალის ლამაზებს ხატავს.

ქართული ზეცა, ქართული ზვარი,
მტკვარი მღვრიე და მტკვარი ანკარა...
ჩემი თბილისი და ფიროსმანი,
არ ვიცი, ასე რამ შემაყვარა!

ბარდნალა

რა კარგი იყო ბარდნალა,
ბარდნალელების ბორანი,
ვარდებიანი ბარდნარი,
ბულბულთა ნაამბორალი,
ჩემი ხორგო და მარანი,
ჩემი ცეცხლი და ლადარი,
სახლის წინ ნაგრიგალარი,
გაფითრებული ჭადარი,
ჩემი კავი და სახნისი,
ჩემი თონე და ბელელი
და დედა, დიასახლისი,
ჯანღონე გაუტეხელი,
ჩემი პანია ქოთანის,
დუღილით ნაქოთქოთარი!
რა კარგი იყო ბარდნალა,
როგორი სათაყვანები!
ვარდებიანი ბარდნარი
და გუმარეშის ყანები!
თოხი პირგამოპირული,
გაცივებული ბინული...
გახსოვს, ტყეები? ირიბად
ხეზე დაკრული თარჯები
ვერ დაივინყებ, ვინც გიყვარს,
შეყვარებული დარჩები

როგორ არ მინდა ...

როგორ არ მინდა, ძლიერო სენო,
ლექსში ქართულად რომ მოგიხსენო!
როგორ არ მინდა, ჩემს სიჭაბუკეს
დააჩნდეს შენი შავი ჩრდილები!
ეს რა უშრეტი ცეცხლით დამბუგე,
პირს მარიდებენ ქალიშვილები!
შენ შეგრჩა ვაჟას ფილტვების დაღრღნა,
ჩემს წინააღმდეგ აღსდექი ახლა.
შენ ბოროტების გარეშე ვერ ძლებ,
შენ შეერკინე ანტიურ ბერძნებს,
შენ ჰიპოკრატემ ქლექი გინოდა
და მხოლოდ მაშინ შემინდი ცოტა.
შენ გადუქროლე რომის ქარვასლებს
და შეამფოთე რომაელები,
მაგრამ ახალი დროის ქალ-ვაჟებს
ამაოდ ცდილობ, რომ გაერევი!
შენ შეგრჩეს ვაჟას ფილტვების დაღრღნა
და ჩემს დაცემას ნუ ლამობ ახლა.
ო, განვედ ჩემგან, ძლიერო სენო,
ჩემს შემდეგ ნურვინ ნუ მოგიხსენოს.

სალალოზო

ხომ ლამაზია ეს ჩემი ცოლი,
მაგრამ მე უფრო ლამაზი მინდა,
ატმის ხესავით აფეთქებული
და მოქნეული გავაზივითა.
ხომ ლამაზია ეს საქართველო,
მაგრამ მე უფრო ლამაზი მინდა,
ფართოდ გაშლილი და მოხატული
თამარ დედოფლის დარბაზივითა.

„კაცის გული ისეთია,
ვით მორევი შავი ზღვისა:
რაგინდ კარგი ცოლი ჰყავდეს,
მაინც ენატრება სხვისა!“

დაუკარით, რომ ძველ ხანჯალს ელდა
ეცეს,
გაისარჯოს და ბრძოლაში დაიხარჯოს!
გაუმარჯოს საქართველოს მზეს და
ზეცას,
საქართველოს ძლიერებას გაუმარჯოს!

დაუკარით! ჯერ ხომ სისხლი გვიდგას
ძარღვში,
ჯერ ხომ საროს ფოთლები არ გასცვენია,
ჯერ ხომ მცხეთის სვეტიცხოვლის დიდ
ტაძარში
საქართველოს ცხელი გული ასვენია!

დაუკარით! და იმღერეთ ისე მაგრად,
რომ ფილტვები გვეტკინოს და
დაგვებეროს!
დაუკარით, რომ ჭაბუკნი ვიყოთ მარად,
რომ ცხოვრებამ ვერასდროს ვერ
დაგვაბეროს!

დაუკარით! და იმღერეთ შადიანი,
ფიცხელ ომში რომ მღეროდა მაჩაბელი.
დაუკარით ძველებური დარდიანი,
დაუკარით არწივების ასაფრენი!

ცხრა ლახვარი რომ დამარტყათ
ცხრაჯერ გულში,
მტრის ჯინაზე ცხრაჯერ მწარედ
გავიციებ,
დავიღლები საქართველოს სიყვარულში,
სასთუმალზე ერთხელაც არ დავიძინებ!

დაუკარით! მოასწარით, თორემ ჰერი...
და სიბერეც ძუ მგელივით მოგიხტება,
დაუკარით ძველებური მოსალხენი:
- შავგვრემანებს შავი ჩოხა მოგიხდება!

დაუკარით ძველებური ლოთიანი,
საათნოვა რომ მღეროდა შაითანთან,
დაუკარით! განა ყველა ლოთი არი?!
განა ყველა სიყვარულით დაიშანთა?!

დაუკარით ძველებური ლოთიანი,
თორემ დარდი ღრუბელივით გასივდება,
გაფრინდება სიყმანვილე შფოთიანი,
წრფელი გული, ცხელი გული გაცივდება!

„ვაჟკაცსა გული რკინისა,
აბჯარი თუნდა ხისანი,
თვალნი ქორებულ მხედავნი,
ზედ მუხლნი შავარდნისანი“.

ხომ ლამაზია ეს ჩემი ცოლი,
მაგრამ მე უფრო ლამაზი მინდა,
ატმის ხესავით აფეთქებული
და მოქნეული გავაზივითა.
ხომ ლამაზია ეს საქართველო,
მაგრამ მე უფრო ლამაზი მინდა,
ფართოდ გაშლილი და მოხატული
თამარ დედოფლის დარბაზივითა!

კრანისის ყაყაჩოები

სამასი არაგველის ხსოვნას

ჰეი, თქვენ, არაგველებო,
გაუმადლარნო ომითა,
თქვენს საფლავებთან მოსვლა და
მუხლის მოდრეკა მომინდა.
შავროხიანო ვაჟკაცო, ჭრილობა ხომ
არ შეგხსნია?!

ეს სისხლი არის, თუ მართლა
ყაყაჩოების ცეცხლია?!
შავროხიანო ვაჟებო, ასე რამ
გაგახალისათ,
ჟრიალი ხომ არ მოგესმათ ოჟა
ჯურხაის ფარისა?!

სიმღერა ხომ არ მოგესმათ პატარა
კახის ხმალისა?!
იქნებ მე თვალი მატყუებ, ზეცა
მაბრმავებს კრიალა,
მაშინ თქვენ თვითონ აღსდექით და
მარქვით ომახიანად:

თუ არც ყაყაჩოს ცეცხლია და არც
ახალი იარა,
მაშ, ეს ბებერი კრანისის რა ძალამ
ააბღლიალა?!

ჰეი, თქვენ, არაგველებო,
გაუმადლარნო ომითა,
თქვენს საფლავებთან მოსვლა და
მუხლის მოდრეკა მომინდა.

ყაყაჩო

ძველად აქ ჯარებს უხმობდნენ
დაფდაფითა და ბუკითა,
ახლა ყაყაჩო შემომხვდა
ლამაზი ქალის შუქითა.
შემომხვდა, შემომანათა,
ჩინჩხლები შემომაცარა,
ალუჩა-ტყეების შემოსვლა
და გაზაფხული მახარა
უცხო კაცად რომ შემეცნო,
შერცხვა და თავი დახარა;
შერცხვა და თავი დახარა,
სინითლემ გადაუარა,
ალბათ, იმაზე დაფიქრდა,
მოვენონეო თუ არა?!



ომარ მარგველაშვილი

როდესაც ერეკლე მეფის სატახტო ქალაქში გრანდიოზული ინაუგურაცია გაუშვართეთ (ზეიმში ვინ გვაჯობებს) და სალომე ზურაბიშვილი ქვეყნის პრეზიდენტის სავარძელში დიდი ზარ-ზეიმით ჩავაბრძანეთ, რომელი ჩვენგანი იფიქრებდა, რომ იგი ჩვენ, მის ამომრჩევლებს და მხარდამჭერებს, ზურგს შეგვაქცევდა და დეგრადირებულ, მარგინალ ქვეყნის დამატყვევარ ოპოზიციას ჩაეხუტებოდა.

მის ოდიოზურ გამოსვლას მმართველი პარტია გაოგნებული უსმენდა პარლამენტის დარბაზში, საზოგადოების ჯანსაღი ნაწილი და ხელისუფლების სწორი კურსის მხარდამჭერი მოსახლეობის უდიდესი ნაწილი კი ტელეეკრანებიდან ადგილს ვერ პოულობდა.

ტრიბუნასთან მდგარ ქალბატონ სალომეს წარბიც არ შეუხრია, არც უხერხულად უგრძნია თავი, როდესაც ამტიციებდა, რომ თეთრი შავია და, პირიქით. სრულიად დამსახურებულად, თითქმის მთელი ოპოზიციური სპექტრის (ამ გადაგვარებული ბრბოს) აღფრთოვანებული დადებითი შეფასებები და მილოცვებიც კი მიიღო.

ის არავისთან არ ათანხმებს, ისე დადის საზღვარგარეთის ქვეყნებში. არც ანგარიშვალდებულია ვინმეს წინაშე. ამიტომაც, მეორე დღესვე გაფრინდა ლიეტუაში.

მე ქალბატონ სალომეს ვიცნობ 1985 წლიდან, როდესაც იგი პირველად ჩამოვიდა საქართველოში ნიუ-იორკიდან. მაშინ იგი გაეროს საფრანგეთის წარმომადგენლობაში მუშაობდა და ამ ორგანიზაციის გასვლით საერთაშორისო კონფერენციაზე მონაწილეობის მისაღებად გვეწვია, რომელიც პირველად და უკანასკნელად გაიმართა საბჭოთა კავშირში, კერძოდ, თბილისში. მაშინ მე, საქართველოს მთავრობის დავალებით, კონფერენციის ჩატარების საორგანიზაციო კომიტეტს ვხელმძღვანელობდი. ღონისძიება ჩემს მიერ აშენებულ ქორწინებისა და რიტუალების სასახლეში უმაღლეს დონეზე ჩავატარეთ. მას შემდეგ ოცდათვრამეტი წელიწადი გავიდა. ამ პერიოდში ქალბატონმა სალომე ზურაბიშვილმა წარმატებული პოლიტიკური კარიერა გაიკეთა. მისი მეუღლე ჯანრი კაშია ახალგაზრდობიდანვე ჩემი მეგობარი იყო.

ამის გამო, პირადად ჩემთვის არამარტო გაუგებარი, არამედ გულსატკეპნიცაა ქალბატონი პრეზიდენტის მიერ ამ ურთულეს პოლიტიკურ ვითარებაში ჯანსაღი პოზიციის ასე მკვეთრად შეცვლა, ვინაიდან საქა-

რთველოს მთავრობას და მმართველ პარტიას სწორედ ახლა სჭირდებოდა მისი მხარდაჭერა და თანადგომა.

რაც შეეხება პრეზიდენტყოფილი სააკაშვილის უსაქციელობას, ის ერთი სიტყვით შეიძლება შეაფასო - ამაზრზენი. უტიფრობაა დედამისის გიული ალასანიას საქციელიც.

მიშა უბოროტესი დიქტატორი და სისხლიანი რეჟიმის ავტორია. მკვლელებისგან შემდგარმა მისმა უახლოესმა გარემოცვამ იგი საქართველოში არეულობის, სახელმწიფო გადატრიალების და ხელისუფლების შეცვლის მიზნით, სამარცხვინოდ შემოაპარა არაჟნის ფურგონით, რო-

ქართველად, იყავით ფხიზლად!

გორც განუბაჟებელი საქონელი.

საოცარია, რომ აშშ-ის ელჩი კელი დეგნანი განაგრძობს საქართველოს საშინაო საქმეებში უხეშ ჩარევას. იგი სრულიად უწყინარი და ჩვენთვის აუცილებელი კანონის მიღებას კატეგორიულად ეწინააღმდეგება. მან, თურმე, ჩვენზე უკეთესად იცის თუ რომელი კანონის მიღება სჭირდება ჩვენს ქვეყანას. გინდა თუ არა, ეს კანონი რუსულიაო.

სხვა ელჩები ჩუმად არიან, რაკილა იციან, დიპლომატიის ანა-ბანა, ელჩის უფლებამოვალეობანი. ელჩი, საერთოდ, პოლიტიკაში ღიად არ უნდა ერეოდეს.

ისევე ქალბატონ პრეზიდენტს დავუბრუნდეთ.

მისი პრეზიდენტობა საქართველოს ისტორიაში შევა, როგორც სასაცილო და გამაოგნებელი.

გვეგონა, ქართველ ემიგრანტთა მუხლებზე, პარიზში გაზრდილი სალომე, სხვაში თუ არაფერში, ქართული ეროვნული ფენომენისადმი ერთგულებაში მაინც დაემსგავსებოდა განამებულ ქართველ ემიგრანტებს, თუნდაც მის კეთილგონიერ მშობლებს.

თქვენც არ მომიკვდეთ.

თუ რაიმე არ დაენახვება და არ გაეგონება, სწორედ ქართული ფენომენი გახლავთ.

ქართველ მწერალთა თხოვნაზე, იქნებ შალვა და ჭაბუა ამირეჯიბების ანდერძის შესრულებაში მაინც დაგვეხმარო და როგორმე დაუბრუნო მწერლებს გიჟი სააკაშვილის მიერ წართმეული სასახლეო, ყური მოიყრუა.

იქნებ ეროვნების დამადასტურებელი გრაფა მაინც დააბრუნო პირადობის დამადასტურებელ საბუთებში, ვთხოვეთ.

როგორც გურულები იტყვიან, პრეზიდენტმა თავი გაიაბდლა; რალად როს ეროვნებააო.

სამაგიეროდ, ამპარტავნობა ხშირად სძლევს და წამოპილილ-წამოჭარხლდება ხოლმე სახეზე, თუ საგანგებო ტახტზე არ მიუჩენენ ადგილს: ღმერთო კი მომკალი, ეს რა მაკადრეთ პრეზიდენტ ქალს, მე ამ სკამზე კი არა, ამ ტახტზევანზე დაჯდომა მეკუთვნისო.

ხანდახან ცისკრის ვარსკვლავივით გაქრება ხოლმე ჰორიზონტიდან „ჩვენი საყვარელი“ პრეზიდენტი. ვეძებთ დაფეთებულები, რა ხდება?! სახელმწიფოს მართვის საჭესთან რატომ არ დგას, ხომ შეიძლება ქვეყანა სწორ ხაზს აცდესო, შიშისგან გული გვისკდება.

და აი, სად იყო, სად არა, ქ-ნი სალომე უცხოეთში გამოჩნდება ფუფალასავით თავისი განუყრელი ქოლგით ხელში ხან მანჰეტენზეა, ხან მშობლიურ პარიზში და ხან წითელ ხალიჩაზე მიაბიჯებს ჩვენს ამშენებელ მიშელთან ერთად.

ხომ უნდა ჩაუტანოს ამბავი დასავლეთს; საქართველო ევროპული კურსის ერთგული აღარ არის, მაგრამ ორი სალომე (მე და სალომე სამადაშვილი) ჯერჯერობით მაგრად ვდგავართო.

ვაი, იმ საქართველოს, სალომე ზურაბიშვილის და სალომე სამადაშვილის შესაყვანი რომ გახდება ევროკავშირში. იმის მაგივრად, რომ თავს მმართველი ჯგუფის წევრად თვლიდეს, აბა, მოდით ერთად განვსაჯოთ, ერთად ავწონ-დავწონოთ, როგორ სჯობია ქვეყნისთვისო, სალომე ზურაბიშვილი ხელმძღვანელობასთან გაბუტული პატარძლის მდგომარეობაშია.

თუ ყოველდღე თავზე ხელი არ დაუსვი, ინდაურივით გაიფხორება, ქოშებს უკანა ჰყრის, მე თქვენ გიჩვენებთ სეირსო და მაშინვე თავის ოკეანისგალმელ პატრონებთან გაიქცევა, რათა დაასმინოს ისინი, ვინც გააპრეზიდენტა.

ახია მათზე. ახლა პრეზიდენტის პრინციპულობას არ იკითხავთ? თუ გახსოვთ, ქართველი ერის ნების სანინალმდეგოდ, უგულავა და რურუა რომ შეიწყალა, მაშინ განაცხადა: არ მინდოდა ამ საშიში დამნაშავეების შეწყალება, მაგრამ ჩემზე ზენოლა განახორციელესო.

ხედავთ, რა შეუვალი და ობიექტური ქალბატონია? კიდევ ერთი ძლიერი ზენოლა და იგი „მისდაუნებურად“ სააკაშვილ-გვარამიასაც გაათავისუფლებს. მაგრამ, მადლობა ღმერთს, ამ შემთხვევაში პრეზიდენტისადმი ზენოლა მორიგ „ზენოლად“ დარჩება და საქართველოს ხელისუფლება პრეზიდენტის ამ უგუნურ ნაბიჯს კანონის ფაცერს დაუხვედრებს.

როდესაც მინისტრობის პირველ წრეზე ნიჩაბზე დასვეს, იყვირა „ქაჯები მოდიანო“, მეორე წრეზე, გაპრეზიდენტებისას ხმა არ ამოუღია, როგორც ჩანს იმ პირველ წრეზე თავის თავს გულისხმობდა „ქაჯებში“.

მართალია, ეს „რუსული კანონი“ ამერიკასაც აქვს, მაგრამ მე, ამერიკის ელჩი კელი დეგნანი კატეგორიულად გიკრძალავთ ამ კანონის მიღებას. ყველა, ყველა და თქვენ მაინც არ უნდა მიიღოთ, რადგანაც თურმე ქალბატონ სალომე ზურაბიშვილს ნერვები ეშლებაო.

აი, მისი ლოგიკა. არადა, ეს კანონი მოქმედებს არა მარტო რუსეთში, არამედ ავსტრალიაში, ისრაელში, კანადაში და, თქვენ წარმოიდგინეთ, აშშ-შიც. მხოლოდ ამ კანონით გახდება შესაძლებელი ქვეყანაში არალეგალურად შემოსული ფინანსების კონტროლი და გამჭვირვალობა. ეს მაშინ, როდესაც ფარულად ფინანსდებიან ქვეყნის მიმართ მტრულად განწყობილი ე. წ. არასამთავრობო ორგანიზაციები, ოპოზი-



სალომე ზურაბიშვილი

ციური პარტიები და ტელეარხები, ექსტრემისტული და ტერორისტული დაჯგუფებები. მთელი ეს ხროვა, დასავლეთის შეუნიღბავი „მეხუთე კოლონა“ ღნავის, რომ შტურმით გაანთავისუფლებენ მიშას, რომელსაც ხელისუფლებისაგან სასათბურე პირობები აქვს შექმნილი. ისინი არ მალავენ, რომ ძალადობრივად შეცვლიან ხელისუფლებას. აი, ასეთ ბოროტ ძალებს უჭერენ მხარს ამერიკა და ევროსტრუქტურები.

ჩემი აზრით ასეთ ევროპასა და ნატოში შესვლა არანაირ სიკეთეს არ მოგვიტანს. უნდა დასრულდეს მათ წინაშე დამამცირებელი ხვეწნა-მუდარა და წლების განმავლობაში შეურაცხყოფელი ლოდინი მათ კართან.

შეამჩნევდით რა განრისხებული სახით იდგა ტრიბუნასთან ქალბატონი სალომე და გვმოძღვრავდა. მისი უხიავი გამომეტყველება სულ არ მოგაგონებდათ უსიმპატიურეს მამას, ლევან ზურაბიშვილს და ულამაზეს და უსათნოეს დედას, ზეინაბ კეიდიას ან პარიზში დაბადებულ და უკეთილშობილეს ოჯახში აღზრდილ ქალბატონს, რომელსაც მშობლიური ქვეყნის სიყვარული ასხივოსნებდა, პრეზიდენტი ვიოლა ფონ კრამერს მოგვაგონებდა. ის ამკარად უცხო ქვეყნის გავლენის ქვეშ იმყოფებოდა.

ნორვეგიაში ნამყოფი ვარ საშობაოდ. მოვიხიბლე ამ მართლაც ულამაზესი ქვეყნით და მომხიბვლელი ნორვეგიელებით. მაგრამ იქ ასეთი უგუნური ორგანიზაცია თუ იარსებებდა ვერ წარმოვიდგენდი, რომელიც აჯილდოებს უმძიმესი დანაშაულებების ჩამდენ, სისხლის სამართლის პასუხისგებაში მიცემულ ჯალათს, ქვეყნის დამატყვევარ, პრეზიდენტყოფილ, მიშა სააკაშვილს.

ქართველებო, სიფხიზლე და სიფრთხილე გვმართებს.

დაფიქრდეთ, იქნებ სჯობს შიდა პრობლემები ჩვენ თვითონ მოვაგვართო და უცხოელების კარნახითა და თითის ქნევით ქვეყნის მართვაზე უარი ვთქვათ. ყველამ ჩვენი საქმე ვაკეთოთ, პატიოსნად და თავდაუზოგავად ვიშრომოთ და ჩვენი მშვენიერი, სალოცავი საქართველო განვაავითაროთ.

ყველა რესურსი გვაქვს ამ მიზნით მისაღწევად, ერთიანობა და მონდომებაა საჭირო.

ომარ მარგველაშვილი
აკადემიკოსი



ნინო უდილაური

საყვარელს

ხევსურეთს ჩავყევი მზის სხივებს, გზაგასაყარზე არაგვთან, ვკრეფდი ყვავილებს - მთის მძივებს, არც ტყე ბრაზობდა, არცა მთა.

მეც ვეზიარე ამ მხარის, ძნელად გასავლელ ბილიკებს, ლალად გაყურებ ხევსურეთს, არაგვი ტრფობას მიპირებს.

მათრობს ბალახთა სურნელი, მთა მხრებზე მზის სხივს მიიწნევს, მე სიყვარული მსურს შენი და გულიც შენკენ მიიწნევს.

შვილის თვალები

მეტი რა უნდა ვინატრო, გაცისკროვნებულ თვალებით, შვილს ვხედავ, პირმშოს შეჭხარის ბაგეს უმშვენებს ლალები.

ლალობს სიცოცხლე სიმრავლით, მზე ცეკვავს ფერად სხივებით, ღმერთო ნუ მოშლი ნურასდროს, დედა ტკბებოდეს შვილებით.

ხარობდეს შთამომავლობით, ალგეთს დაზარდოს ლეკვები, ქრისტეს მცნებათა ნამლობით, სულს მოაცილოს ეკლები.

მეტი რა უნდა ვინატრო, მარტო ეს დამრჩა სათქმელი, დედაშვილობის სახელით, სულ გვენთოს წმინდა სათელი.

მეც ვამბობ

რამდენჯერ ითქვა, მეც ვამბობ, მეტს ვერას გეტყვიტ სხვას, უფალმა შექმნა სამყარო, ცა, ხმელეთი და ზღვა. გვაჩუქა ტკბილი სიცოცხლე, ჩვენ გადავდივართ ზღვარს, სხვისი ცხოვრების ქექვაში, ბოღმა და შური გვეკლავს. არადა, რა ლამაზია, სამყარო, რაც ჩვენ გვაქვს, ვიდრე სიკვდილი გვეწვევა, თავად რად ვიკლავთ თავს. სიყვარულისთვის ვიცხოვროთ, სიყვარულს ძალა აქვს, დავტკბეთ სიცოცხლის ნამებით ვიდრე ცოცხლები ვართ.

სამყარო ჩემში

ახლა ვიგრძენი სამყარო ჩემში, როგორც სიცოცხლის სანყისი ერთ დროს, მე ჩაგაქსოვე ახლა ამ ლექსში, სიყვარულია, ასე რომ ვერ გთმობს.

ჩამოღვენთილი მიყურებს მთვარე და ნოსტალგია ფერებით ქრება, მზის სხივით ისევ ნათდება მხარე, გათოშილია წარსული, კვდება...

ახლა ვიგრძენი სამყაროს ხიბლი, ჩემში მოზღვავედა სიცოცხლის ვნება, სტროფებში ისევ მარცვლებად გითვლი და გულის ფეთქვაც ჩარჩოებს სცდება.

წავიღეთ ერთად

წავიღეთ ერთად, ზღვის ტალღებში ვიპოვოთ შვევა, რომ მზის სხივებით არეკლილნი ფერებს ვიცვლიდეთ, იქნებ სიმშვიდემ და ტალღების უცნაურ ფერმა, კვლავაც ღრუბლებში გვანავარდოს, როგორც ვიცით ჩვენ.

წავიღეთ ერთად და დავტოვოთ ეს ბნელი ღამე, მარადისობა სინათლეში ვეძებოთ უნდა, ნუ დადუმდები, რაც გინდა თქვი, ოლონდ თქვი რამე, შენი ტკბილი ხმა გამაგონე, გაბრაზდი თუნდაც.

ისევ მე და შენ, ზღვის ტალღები და თოლიები, მარადისობის ზღაპრებს კვლავაც მოგვიყვებიან, ლურჯ იალქნებზე ამღერდება ეს სიყვარული, რადგან გრძნობები, წლებთან ერთად, შენსკენ მორბიან.

გული მექახის

გული მექახის შენსკენ, მტანჯავს სიყვარულის შეგრძნება, როგორ მიყვარხარ მე შენ, ხარ შეუძლებლის შეძლება.

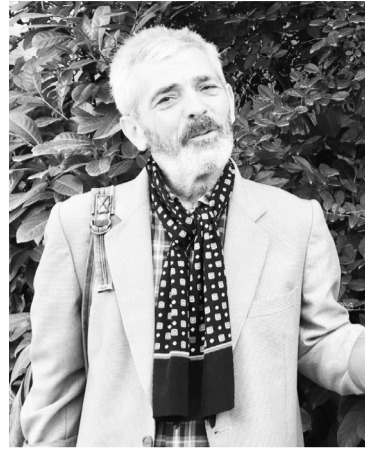
ვცდილობ დავივიწყო სახე, ფიქრი ოცნებებს ეწვევა, მითხარ, რად დამიგე მახე, შეხედე, მთვარესთან მზე წვება.

საყვარელს

ხევსურეთს ჩავყევი მზის სხივებს, გზაგასაყარზე არაგვთან, ვკრეფდი ყვავილებს - მთის მძივებს, არც ტყე ბრაზობდა, არცა მთა.

მეც ვეზიარე ამ მხარის, ძნელად გასავლელ ბილიკებს, ლალად გაყურებ ხევსურეთს, არაგვი ტრფობას მიპირებს.

მათრობს ბალახთა სურნელი, მთა მხრებზე მზის სხივს მიიწნევს, მე სიყვარული მსურს შენი და გულიც შენკენ მიიწნევს.



ნოდარ ბადურაშვილი

არსებობს ფერი

არსებობს ფერი! ამაღამ, ამ წუთს, ღარი სივრცეთა ნიაგარაა. ვფრენ, დამიჯერე, გაელვებაა სული, ყვავილი, ცვარი ვარსკვლავთა, ჩვენება - სუნთქვა. მითხარ ღიმილი, წმინდაო ზეცავ, მიბოძე შუქი, გზა, ზავი, ზავი, ზედვითურ მთებთან, თაიგულს გიძღვნი, ფერს ლურჯს და ნაშულს, მითხარ ღიმილი, სული - ყვავილი, ვფრენ, დამიჯერე, ლურჯ ზეცის კორომს, ნიაგარაა ვარსკვლავთა ტრფობა, მსგავსება მასთან მრავალს სწყურია, მოდი, ამყევი, ვესროლოთ ორი ეული გული... და მერე, მერე...

ეჰა, ცა მართალი ფილტვებში შემოდის, ის ჩემში, მე მასში ეს ანარეგია, გულს დრო არ ეტია, ეს მეტისმეტია, მარადი კიდია, წრენირი წირია. თვლა უღვია, წამს დრო ჰკიდია. კიდია იმედი? ცას მინა ჰკიდია. რუსსაც ჰკიდია, იანკსაც ჰკიდია, ფეხებზე მკიდია, დროსაც რომ ჰკიდია. დრო მარად კიდია, ცა კიდით კიდია, ტოტზეა იუდა, მთვარე ვერცხლია, მზეს ისიც ჰკიდია. რეგვენი ბევრია, არაყი კიდია, შენ რა განუხებს, შენ რა გკიდია?! არსობას ესობა, გულისგულს ესეა! სად არის მესია?! დრო ისევ ბევრია, დრო კიდით კიდია, ეს მინა ესეა, ეს წამი ისეა, კედელი სარკველი ზე მუქლურჯია, იქ საუნჯეა. სკნელი მუნჯია, უტყვად ფარული ხსნის ბილიკია, იქ კიდევ კიდია. - მარქე რამე მართალი, მარულა აღმური, გაშალე ფართალი. მარები ვინ არი, ვინ არი მართალი. ყრუ ხარ და ბრმა ხარ, აქ არ ხარ, არ ხარ, სიცრუით ყარხარ. მითხარი, ვინ ხარ, შენ იქნებ რა ხარ? შენ ალბათ მზე ხარ, ხარისთვის ბზე ხარ. განიბნა ვარსკვლავი, გაჰკივის მამალი... ეს მეტისმეტია, წამმა ცას უტია, მეჩეჩზე ზე კვლავ კვლავ კაცთა.

ვინ ხარ, რომ ხარხარით გადევნე სკნელეთს. შენ რა ხარ, რა ხარ, მზე ხარ და ბრმა ხარ?!

ლოდის მოწოდება

როცა არ გტკივა ის ფარული შენი ალაგი, ის კუნჭული, რაიც თურმე შენი არ არი, იქით მიილტვი, გზა კი არ არი. ზეცივით ირჩევ გეზსა და სავალს, ხსნა აქ არ არი. სადღაც მკერდშია, სადღაც სხვენშია, თითქოს მტვერშია, ო, სულსა შია ხილვა თვისი, სარკე არ არი. ის მღერის ცრემლით, ცრემლი ბროლია. კვამლი არ არი. მის წინ აშლილი მთლად გადაშლილი ვარდი არ არი. თეთრ სივრცეებში ნაკვალევს ტოვებს, სუნთქვით ივსება, სხეულს იძენს, ნეტავ რა არი?

ვუყეფდი სავსეს, ბერნ მრგვლოვანს, ლუსკუმში მგორავს... ო, ერთგულების ხრინწიან ყმუილს ყულფი მიხეხდა. რა მიხაროდა, მჭადის სურნელი? ჰო, მგრძნობიარე ყნოსვა მღუპავდა და ტანგო კუდის, ნეტარებით ტაქტში ტოკავდა, ნერწყვი, სურვილი და მთვარესავით თეთრი მათლაფა (ჰო, საკავავი...) ბნელა და ნელი ძილია ყველგან. ვყეფ, ისევ გვრემა. ნათელი - ბნელი და ნება-ნება ისევ შიმშილი? ავინყვეტ ერთგულებას, მჭლე თავისუფლებას, ოთხი ტაქტით დავედევნები, აღარ ვიდარდებ, იდარდოს თავისუფლებამ, ის ისეთი ცარიელია მუდამ.

ყულფი გაქონილია, მოდი, ბებერო, გაჰყავი თავი და იყავ მაძლარი...

ყვავილმა მითხრა

ყვავილმა მითხრა, მომხედეო, ცად იორდანე მოიმღეროდა, ღიმილსა ჰგავდა ნათლობა ჩვენი. რაგინდ ბაგემა ქარაგმების მარაო შალოს, განა დამალავ არსს ადამისას? ნუშის ჭრილებში მომწყვედეული ფეთქავს კოცონი. წერაა, წერა ზე იორდანე! განა გამხელილ იღუმალელებს შეიცნობს არსი? არსი მაღალი სიბეჯითისა სიყვარულია და სადღაც ისევ იბადება წარწარი ნავლი. მე და მდინარე, უნაპირობა... ო, ხეთა რქებში მჯილა ვარსკვლავთა მიმქრალი ალი გეგონებოდა და ამ დროს, ამ დროს თვალებს ციურებს გადავეყარე... რა უცნაური გაზაფხულია, შენთვის პირველი ნათლობა ზეცით, ჩემთვის ეს ლხენა აღსასრულია, ო, იორდანე, ო, იოანე...

„ჰეი, ვინ მოდის მანდ მომავლიდან“



ნიგნი-მონუმენტი

თითქმის 30 წელია, რაც აღარაა ზვიად გამსახურდია, მაგრამ მისი სახელი არ ჩამოცლებიდან, მასობრივი ქსელებიდან...

აღბათ, იშვიათია ქართველი მოღვაწე, ვისზეც ამდენი ტყუილი, ლანძღვა, ცილისწამება დაწერილიყოს...

დღეს ზვიად გამსახურდიას სახელი, როგორც ინტელექტუალის, დისიდენტის, დამოუკიდებელი ქვეყნის მესაძირკველისა და პირველი პრეზიდენტისა — კანონიზებულია...

ძვირფასო მკითხველო!

აი, ახლა თქვენ გაეცნობით კონსტანტინე ზ. გამსახურდიას ვრცელ და დიდმნიშვნელოვან ნაშრომს საქართველოს პირველ პრეზიდენტზე...

ეს არის ნიგნი-მონუმენტი, დაწერილი დიდი ცოდნით, პოლიტოლოგიურ-კულტურული თვალთახედვით, საოცარი ობიექტურობით...

საერთოდ, ძნელია თავი შეიკავო, როდესაც ეცნობი უამრავ ცრუ, ყალბ და უსინდისო მსჯელობას სიმართლისა და პატრიოტიზმის ნიღბით...

კონსტანტინე ზ. გამსახურდიამ შეძლო, დაედგინა არაერთი სუბიექტური და და ობიექტური ბარიერი, როგორც დიდმა ერუდიტმა, ანალიტიკოსმა და მოაზროვნემ...

ნიგნში განხილულია აურაცხელი ფაქტობრივი მასალა, პრობლემური საკითხი, რომლებიც დღესაც ისევე გვაღელვებს, როგორც 30 წლის წინათ...

ზვიად გამსახურდიას სახელი ქვეყნის თავისუფლების სიმბოლოდ არის ქცეული. ვინ იცის, რამდენი ნაშრომი დაინერგა მასზე ან შეიქმნა ხელოვნების ნიმუში...

სოსო სიგუა პროფესორი, სახელმწიფო პრემიის ლაურეატი

სანერ მაგიდას მიუჯდა. რაღაც დანერა, მერე დაკუჭა და გადაადგო. ეს ბედი გაიზიარა მომდევნო ათმა ფურცელმაც. დიდი ხანია, რაც არაფერი დაუნერია...

ცოტა უფრო მეტი შეხება ჰქონდა გარე სამყაროსთან, თუმცა როგორც მოსალოდნელი იყო მარტოობას მიჩვეული...

ესეზდა, ბილეთისთვის ხომ ეყოფოდა და კინოსკენ გასწევდა. სალაროსთან მოუთმენლად ცქმუტავდა და თვალეები შელავდა...

მთვარის შუქზე დაწერილი

გვანცა ფსალაქი

ჩანახატები

მოალო, აივანზე გავიდა, სკამზე ჩამოჯდა და ასე გაუძრევლად იჯდა სანამ არ შებინდდა...

ინსპირაციას ყველგან ეძებდა. ხალხს იდეებს სულივით ამოსწოვდა. საკუთარ თავს აღარ ჰგავდა...

ერთ ღამეს, როცა მთვარის შუქი ფანჯრიდან იღვრებოდა, იგი სარწვეულა სკამზე ჩამოჯდა. ფურცელი და კალამი ხელში ეჭირა...

ერთ საღამოსაც მთვარე აღარ გამოჩნდა. ამაოდ ელოდა მთელი ღამე, ბოლოს კი ჩაეძინა...

ის ხომ არ აძლევდა იდეებს. ფარდა ჩამოაფარა. უკუნეთ სიბნელებში იჯდა სარწვეულა სკამზე...

სკამის საზურგეს მიეყრდნო და თვალეები დახუჭა. მერე მთვარის შუქი დაინახა, თუმცა ვერ გაიაზრა...

სარკე

რაც თავი ახსოვს სულ მარტო იყო. საუბარი არ უყვარდა. თავიდან ასეთი ცხოვრება მისთვის მისაღები იყო...

- დიახ, - ამოიხედა და მასაც შეეტყო განცვიფრება. - რას კითხულობთ? - ამის კითხვას არ აპირებდა...

- თამაში ჭვავის ყანაში... - ძალიან მიყვარს ეს ნიგნი, ჰოლდენზე რა აზრის ხართ? - გვერდზე ჩამოუჯდა უცნობს...

- ჩემს თავს ვამსგავსებ ჰოლდენს, იცით ისიც ჩემსავით მარტოსულია. - უცნაურია, ერთმანეთს ძალიან ვგავართ. - შევამჩნიე, - ჩაიციანა უცხოში...

იმ დღიდან განუყრელი მეგობრები გახდნენ. ერთმანეთს ყოველთვის მხარში უდგნენ და ეხმარებოდნენ...

ინვა, თავს ცუდად გრძობდა, ის კი გვერდით ეჯდა. - იცი, რა მიკვირს? ასაკი არ გეტყობა, შენ უბრალოდ არ იცვლები. - თქვა მომაკვდავმა...

- მერე ეგ კარგი არ არის? - გამოეპასუხა ხმამაღლა ექო. - როგორ არა, უბრალოდ უცნაურია. - ასაკი როგორ მომემატებოდა, შენ ხომ მე შექმენი, - თქვა და ის სარკე გაუნოდა...

- მამ, სარკე, სარკე თქვი არა? და ნატვრაც აგიხდა. - ჩაიციანა უცხომ, ზუსტად ისე, როგორც შეხვედრის დღეს...

კინოს მოყვარული აღამიანი

ყოველდღე ფულს ქილაში გადაუძახებდა, რომელსაც ეწერა - „კინო“. თვის ბოლოს ქილას თავს მოხდიდა და ფულს კარგად გადაითვლიდა...

ეკრანს ღიმილით მისჩერებოდა და განვლილ დღეებზე ფიქრობდა. ეს ის ადგილი იყო, სადაც ისვენებდა და ფიქრებს თავს უყრიდა...

ფილმის მთავარი გმირი მატარებელში იჯდა და ნაცრისფერი თვალეები ხედისთვის მიეპყრო. ის მოგზაურობდა და ყოველ მატარებლის გაჩერებაზე ახალ ადამიანს, ახალ ისტორიას ეცნობოდა...

ქილას თავი მოხადა და მონეტები ხედის გულზე გაიყარა. შენობას მიუახლოვდა და კარის გაღება დააპირა...

- მამატიეთ, მაგრამ ვერ შეხვალთ. - და რატომ? - კინო იხურება. - რატომ? - იგრძნო, როგორ შეეჭმუხნა სახე მას...

- ომი ჩვენს ქვეყანასაც მისწვდა და მთავრობამ გადაწყვიტა, ყველა ასეთი შენობა იარაღის საწყობად და გადასამზადებელ ცენტრად გამოიყენოს...

- თქვენ არ ხუმრობთ? - ვწუხვარ, რთული დროა. მოტრიალდა და ბურუსში გახვეული სახლის გზას დაადგა...

ომი რომ დასრულდა დიდხანს იხსენებდა იმ ფილმის სახელს, მაგრამ ვერა და ვერ გაიხსენა. მათ კულტურა და ხელოვნება იარაღად და ბინძურ ომად აქციეს...

რომელსაც არ გააჩნდა მორალი, წესები და ოღნავი ჩანაფიქრი მაინც.



მირანდა ერისთავი

მე ვარ დაცემული ანგელოზი,
ვცოდავ, თვალეები მაქვს ლუნი ფერის,
ღმერთი, მე კი არა, -
აგერ რომ ზის - ისაა,
მე კიდევ - ლუციფერი!

ასჯერ ასი ცოდვა ჩავიდინე,
მამლის ყვილაძემდეც ვერ მოგყევი...
ჩემთვის ანთებული ჩაიდან -
აორთქლდა! - შენ მაინც მელოდები!

გული ტყვიასავით გამივარდა,
გზები მეძახიან გამრუდების,
შენგან წამოსული კრავი ვარ და -
ვიცი, ბოლოს შენთან დავრუნდები...

მოვიდვარ შენთან და ცოდვებს ვიხდი
გიტოვებ ფეხთან- როგორც ზვარაკებს,
ჩემში გამშრალი ცრემლების ხიდი
თვალის დათხრამდე მალაპარაკებს...

მანუხებს შენთან შეხების სიცხე -
ახლოს ხარ, თან მკლავს შენგან სიშორე,
ზეთის მაგივრად კვლავ ცოდვით გიცხებ
ფეხებს და მერე თმებით გიმშრალებ.

განმწმინდე!
გონმენდ ფეხებს მაცხოვარს, -
(იუდას მზერა თმაზე შემახმა);
და ჩემს ცოდვებზე მეტად მაცხარებს
ის- რომ ჩემს გამო გყიდის ხელახლა.

გიჟვა

შენ დღეს ნახვედი-
ან უფრო ადრე,
ან არც მოსულხარ, იქნებ არასდროს.
მე ამ ყველაფერს "გაგიჟვი"-ს ვარქმევ,
რომ ამ შენს წასვლებს დროში გავასწრო.

არც გყვარებივარ- ვიგრძენი გუშინ,
და ამ ყველაფრის გარდაც გეკიდე,-
და მდგმურით რომ შესახლდი გულში-
არქმევდი: რომ მე გადაგეკიდე....

შენზე ლექსების ვგავარ გარეკანს-
(ჩვენ ერთმანეთში ვეჭვოდით გიჟებს),
და სანამ შენი წასვლით გავრეკავ-
შენს ჩემგან წასვლებს ვუყვირი: "გიჟებ!"

ფარდობითობა ყოველთვის მძულდა,
ფარდობით დროსაც არ შევეფარდე...
წლები სჭირდება მიხვიდე გულთან
და წამი- გულის გაჩერებამდე...

მიდიან წლები, -
მე ისევ აქ ვარ,
ხვალ მეც გავყვები დროის გას-
ტროლებს;
მოდინარ, ჯვარზე ხელახლა მაკრავ-
რომ ძირს ჩამოყრილ მხრებში
გავსწორდე.

შენ - არა, მე ისევ ცუდად ვარ,
შენ - არა! მე ისევ მოვისმენ.
შევხვდებით, აქ - არა! უფალთან!
ხვალ არა! ზეგ არა! როდისმე!

შენ - არა! მე - ისევ (ეს სახლიც)
გნატრულობთ მინიდან ჭერამდე
შენ-არა, მე ისევ გეძახი:
მინდა, რომ ღმერთით მჯეროდე.

მე - არა! იხარე შენ ისევ, -
როდესაც გავხდები სამინე,
დავლიოთ! დღეს ჭიქა შემისვ -
სანამ ხვალ საფლავზე წამიქცევ...

რა გინდა

რა გინდა, თქვი, ასე უბრალოს
ჩემთან, ან გიყვარვარ რის მერე?
ჩემთვის რომ სულ ჭირისუფალობ, -
მე რომ შენს თვალეებთან ვისვენებ...

რა გინდა, რა გხიბლავს, რას ეძებ?!
(მე შენში ვპოულობ იმედებს);
მიყოფ სულს, ლუკმას თუ სარეცელს,
სხვა კი ტალახსაც ვერ იმეტებს...

რა გინდა, - ასე რომ მპატიობ, -
(გფლანგავ და კარტივით გარიგებ),
წავაგე ცხოვრების პარტიაც
და დედოფალში ვცვლი პაიკებს...

ვიღლები, სულ ქაოსურია
ცხოვრება ჩემთვის და მათია.
შენ იცი ცოდვილი სული ვარ,
იცი და ღმერთით მპატიობ...

გზა შენსკენ უფროა დღეს შორი -
სულ ცოტა ნაბიჯი კიდევ;
მთვარე კი - ჩამდგარი ჩვენს შორის -
ადამის ვაშლივით ჰკიდია.

დროს ჩვენც მიეყვებით, -
ვით ჩაუბმელ ზამთრის მარხილებს,
ვერ გამოვედით ამ ცხოვრების მძიმე
ძილიდან;
მე გეუბნები: ვერ შევხვდებით, - ისევ
გმარხულობ!
შენ მეუბნები: შევხვდეთ! -
ჩემთვის მარხვა ხსნილია!

გია ტულუმი

მსოფლიო სულო!

საით მიგინევს შემდრკალი გული,
საით მიჰქრისხარ, მსოფლიო სულო?!
თითქოს ცბიერი ოდისეა ხარ,
თვალს არ გვაშორებ, გავეშებულო!
ჩემში მოძრაობს ტყვედქმნილი ხარი,
ვით ისტორია, სისხლით მორწყული,
ჩვენს შორის ჩადგი ცეცხლის ტიხარი
და მატრიცული კვდომის მოდული!
თუ ხარ ძალუმი, ღმერთთა ტიტანი,
რალატომ მდევნის შენი მსტოვარი?!
მამის სიკვდილში რატომ გიცანი?!
იარა, შენგან დანატოვარი!
და ჩემი სული, ძალზედ ხრახნული,
კვლავ შეებმება ურჩ ამორძალებს,
როგორც სამყაროს კანონმდებელი,
ტახტებზე ჩაგრულთ ამოაბრძანებს!
ეს აჯანყება იქნება მეხი,
ფრიად მრისხანე და მონინავე,
გავშალე თეთრი ლითონის ფრთები,
მონათა გვამნი ავამოძრავე!
მოგელავს ლორდთა პატრიარქატი,
მე კი არქონტებს შუბით განვგმირავ,
ჩამესახება პოლიდამანტი,
ალარასოდეს ამოვიგმინავ!
და იორთქლება ორთქლის მანქანა,
გამოგვიგზავნე დიდი ჯოული,
რომ დადგეს ისევ ახალი ხანა,
რომ არ დაძროდე ცრემლმორეული!
მაგრამ ვიცი, რომ მაინც მოიწყენ,
გარდაუვალი პროგრესის კოდით,
თუმცა, იცოდე და ნულარ მიწყენ,
თუ დავაბლეს მსოფლიო ბოდვით!
უკვე დაეცნენ ჰედონისტები,
მე რაინდი ვარ, არც ვიხედნები,
ამოსუნთქვაა ახალ ეპოქის,
რომ გაგთელავს და თან, დანებდები!
ვინ მოკლავს ჩემში კაცისკვლის
წყურვილს,
რომელიც გენში ამიბრიალე?!
მოვფრინავ ლენვით და დაგამარცხებ,
ვით მეტეორი, მოხეტიალე!

გაკონდოს წვიმასავით

გაკონდოს წვიმასავით ეპარები
სამყაროს,
გაყინულ მთაში გრიგალივით
წამოვიმართე,
დაე, ჩემს სულში ყვავილივით
ამოიყარო,
უხედნავ მერანს ხელი ვსტაცე,
გამოვანათე.
მეტყვიან ხვალ, რომ შემეშალა მგელთა
თამაშში,
მაგრამ გპირდებით, ყურს არ
ვუგდებ ქურუმთა თარემს,
მივჭკრივარ ცისკენ, ყოფიერის
დასალიერში,
მზის ნასხლეს ვუთევ საბოლოო,
უნაზეს ღამეს!

ასეა, როცა ვნებებს თოკავს ლალი
სატანა,
არაბუნებრივ გოდებაში ძალასაც
ხარჯავს,
რომ ბოლოს, ვნებამ აწყვეტილი
ვეზუვის მსგავსად,
სამყარო, როგორც ნინეია,
უსიტყვოდ აღგვას!
ვინ გამაკვირვოს წვიმებით და
მონყენილობით?!
მე ხომ გოლგოთა ფეხშიშველი
შემოვირბინე,
რომ ამცდენოდა წმინდა ჯვარცმის
მისტერიები,
რომლითაც ქრისტე სამუდამოდ
აალორძინე!
ცივო სხეულო, სკაფანდრით მინდა
გიცვლიდე,
რომ ახალ სხეულს ძალა ჰქონდეს
აღზევებისა,
რომ ალტაცებით შეებრძოლოს
მაკონდოს წვიმებს,
არ ეშინოდეს ხელმეორედ დაბადებისა!

დაე!

დაე, წაილოს ქარიშხალმა ბოლო იმედი,
დაე, სიკვდილი მოიტანოს ტოლტეკთა
რაზმმა,
თუ გადავრჩები, ხომ კარგი და თუკი
მოვკვდები,
ჩემო მარდებო, რალად უნდა ამას
დარაზმვა?!
ანრიადდება ჩემი სული, სადღაც
ბნელეთში,
რომ კვლავაც შექმნას საოცარი
რობაიები,
გიჟური რისხვა აამხედროს შემოილ
გებელსში,
ძალით ალავსოს მეფეები და კეისრები!
ვიცი, დავტოვებ სამეფოს და შენთან
წამოვალ,
რომ აგზნებულმა დაგიხეთქო ცხელი
ვენები,
ალარ იქნება არც სიმორცხვე, არც
აღმაფრენა,
სხეულს გადაღლის უძლეველი
მისწრაფებები!
რადგან ვინც ფრინავს, ის აღვივებს
მოკვდავში ღვარძლსაც,
მე აღარ მინდა გაფრენა და
განავარდება,
უნდა დაგიპყრო, ჩაგისაფრდე
ლოიოლურად,
ბოლო გასროლა, ვიცი, მხოლოდ შენ
მოგედღვნება!
დაე, წარლხოცოს ქარიშხალმა ბოლო
ქაოსი,
დაე, სიკვდილი მოიტანოს მისმა
შემქმნელმა,
რომ ახალშობილ სამყაროთა
უდაბნოებში,
ისევ მშთანთქოს და აღმაზევოს ბნელმა
ქვესკნელმა!



სარგაი ესენი

არც ვნანობ რამეს, არც გიხმობ და არც ვიცრემლები, ნავა ყოველი, ვით ვაშლის ხის თეთრი ფიფქები, შემეპარება გარდუვალი ჭკნობა ფარული, მე ახალგაზრდა აღარ ვიქნები.

შენ, ჩემო გულო, ძველ სურვილებს ველარ ავყვები, რადგან დამზრალა ჩვენი დროის ნილი ყვავილი და ამ მიწაზე, გადაპენტილ თეთრი არყებით, მე ფეხშიშველა ველარ გავივლი.

მშფოთვარე სულო, რაც დრო გადის, ბორგავ ნაკლებად, ველარ აღვიმებ ჩამქრალ ვნებებს ჩვეულ ანცობით, ჩანავლდა მზერა ჟინიანი, გრძნობა ნამლეკი, მივტირი დღეებს ყმანვილკაცობის.

მე სურვილებშიც, ვატყობ, გავხდი უკვე მომჭირნე, ცხადი იყო თუ ჩამითრია სიზმრის მორევმა, თითქოს ერთ დილას ვარდისფერი ცხენის ჭენებით გადავიქროლე მთელი ცხოვრება.

ჩვენ, ამ ქვეყნიდან წარმავალებს, ვერვინ დაგვიცავს, ინყება ფოთლის, ნეკერჩხლიდან ცვენა ფარული, კურთხეულ იყოს საუკუნოდ დედამიწაზე აყვავილება და აღსასრულიც!

მოუნყენიათ ამ უღრანებსაც, ველარ ლაღობენ სიცოცხლის ფერით, წეროები კი დაუნანებლად მიფრენენ, სადაც არავინ ელით.

ან რად ინანონ, როს ყველა მგზავრი მიდის და უკან ბრუნდება ბოლოს, წეროები კი მთვარიან ღამით მოაგონდებათ ველ-მინდვრებს მხოლოდ.

ვდგავარ ბაღში და არავინ მახლავს, წეროები კი სერავენ ღამეს, წარსულზე ფიქრით სავსე ვარ ახლა და არც მე ვნანობ ამჟამად რამეს.

ჩავლილ დღეებზე დარდი არ ვიცი, ყვავილთა სურნელს იოლადავთმობ, ცირცელი ბაღში უცეცხლოდ ინვის, ინვის ცირცელი, თუმცა არ მათბობს.

ბოლომდე მაინც არ დაინვება და ვერც სიყვითლე გააქრობს ბალახს,

რა სევდაცა სდევს ფოთოლთა ცვენას,

ამ ჩემს ლექსებსაც ის სევდა ახლავს...

და თუ ნამლეკი დროის მორევი ჩაითრევს ყველას დაუნანებლად, იტყვიან მაშინ სევდამორევით, ჩაიყვავილეს ამ უღრანებმაც.

სიმღერა კალღა

ჭვავის საბძელში დილაადრიან, ოქროში ნავლებ ჭილოფებს უკან, შვიდი წითური ლეკვი დაყარა, შვიდი წითური დაყარა ძუქნამ.

სულ სათითაოდ გალოკა ყველა აღსავსემ მათზე ზრუნვით და ფიქრით,

მინანკარებდა მუცლის ქვეშ ნელა მისი სითბოთი გამლღვალი ფიფქი.

გვიან კი, როცა ბინდი ბატონობს, თითქოს დუმილი დგას საუკუნო, ტომრით პირქუში მოდის პატრონი და მცივან ლეკვებს შიგ ყრის უგულოდ.

უკან მოჰყვება ძალი სანყალი, გაყურსულია მიდამო თეთრად და მერე ცოდვას მღელვარე წყალი გაინანილებს პატრონთან ერთად.

ბრუნდება მარტო ძალი ნაღველით, ძლივს მოლასლასებს, თითქოს დამძიმდა

და მხოლოდ მთვარე ყოვლისმნახველი ღამეულ ციდან ეტყვის სამძიმარს.

ახედავს ზეცას მაღლა წკმუტუნით, შეუყვფს მნათობს, ლეკვს რომ აგონებს, დედის წუხილით გულდათუთქული მიეფერება მთვარე მთა-გორებს.

ძალი კვლავ თავის გაჩენას წყევლის, განბილებული ჩუმად წკავნკავებს, მერე კი ორი ობოლი ცრემლი ვარსკვლავებით სწყდება ნამნამებს.

ქ რ მ ხ ა

წლების სიმრავლე ატყვია რქებზე კბილებდაცვეთილს და უკვე ბეხრეკს,

ახლაც კი ესმის შოლტის ტლაშუნი, გამეტებით რომ უქნევდა მეხრე.

აკრთობს ყოველი ფაჩუნი, ჩქამი, თავის წრიბინიც, მგონი, აშინებს და დასტრიალებს ფიქრებით ღამით თავის თეთრფეხა, ღამაზ ნაშიერს.

დიდი ხნით როდი დაუთმეს შვილი, ბედნიერება არგუნეს წამით და აქანავდა სარზე, ვით ჩრდილი მისი ნაშობის გამხმარი ტყავი.

სულ მალე ძროხის დადგება ჯერი, თოკს შეაბამენ იქვე, კალოზე და უდღეური შვილივით მერე წინ გაიგდებენ სასაკლაოზე.

ჩაეჭიდება ბებერი რქებით მინას, განწირულ უტყვის გოდებით, ჯერ კი სიზმრებში ისევ ფეთქავენ აყვავებული მთა და კორდები.

წერილი დედას

ხომ კარგად ხარ, ძვირფასო დედა! მე შენზე ფიქრი სხვაგვარად მათბობს,

ვიცი, დღედაღამ თანა გდევს სევდა და მუდამ ჩემთან შეხვედრას ნატრობ.

მწერენ, მიხსენებ ისევ წუხილით, შენ ჩემზე დარდი განევს ლოდივით და ძველმანებში გამოწყობილი გაჰყურებ შარას კვლავ მოლოდინით.

საშინელ სიზმარს ხედავ ბურანში ერთ და იმავეს, ყოველღამ თანაც, უაზრო ჩხუბში, სადღაც დუქანში შენს უბედურ შვილს უყრიან დანას.

ნუ შეგანუხებს შენ ჩემი ბედი, ეს არ მომხდარა, არც უნდა მოხდეს! მე არც ისეთი ლოთი ვარ, დედი, შენს უნახავად შემეძლოს მოკვდე!

იქნებ შიშობ, რომ გამოვიცვალე, მიყვარხარ ძლიერ, კვლავ ძველებურად...

შენ იცი მხოლოდ, როგორ ვინვალე და ჩემს სულს ისევ რა ნისლიც ბურავს.

მე მოვალ მაშინ, როცა ალუბლებს დაასკდებიან კვირტები თეთრად, როს მიწა კარებს ფართოდ გაულებს სითბოს და გულიც სხვაგვარად ფეთქავს!

ნუ შეეხები, დედი, იცოდე, მოუშუშებელ ჯერაც იარებს, ნუ გამახსენებ, როგორ ინვოდა სული და რა გზაც გამოვიარე.

ცუდ მოგონებებს სულ დავივიწყებ, მძიმე ფიქრისთვის არც მიმეტებდი, ახლა სიცოცხლეს თავიდან ვინყებ, შენა ხარ ჩემი ხსნაც და იმედიც.

ნუ მომიგონებ, დედი, წუხილით, ნუ განევს დარდი ჩემზე ლოდივით და ძველმანებში გამოწყობილი შარას ნუ გასცქერ კვლავ მოლოდინით.

თარგმნა გულიკო პირველმა

